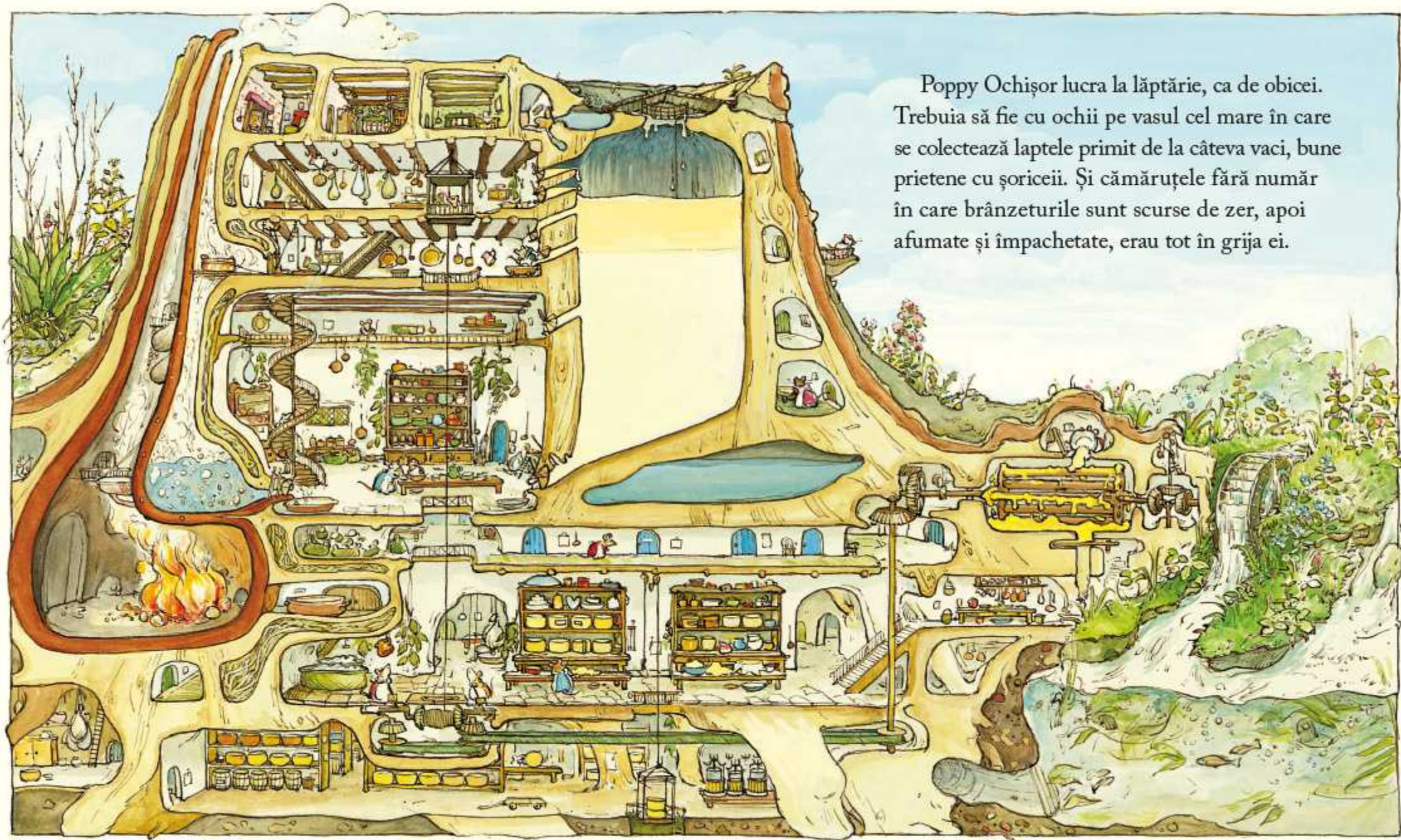




ABIA CE ÎNCEPUSE VARA și deja dădea semne că va fi tare călduroasă. În fiecare zi, soarele se înălța iute pe cer, iar câmpurile se încingeau sub văzduhul fierbinte. În Desișul de Muri era liniște. Mulți șoricei preferau să rămână în răcoarea îmbietoare din căsuțele lor.

Dar afară, cel mai bun loc era pe malul pârâului. Unii șoricei se adunau acolo după-amiaza și stăteau tolăniți la umbră, plescăind alene cu lăbuțele și codițele în apa limpede. Tot aici, pe mal, se aflau moara și lăptăria.



Poppy Ochișor lucra la lăptărie, ca de obicei. Trebuia să fie cu ochii pe vasul cel mare în care se colectează laptele primit de la câteva vaci, bune prietene cu șoricelii. Și cămăruțele fără număr în care brânzeturile sunt scurse de zer, apoi afumate și împachetate, erau tot în grija ei.



Poppy nu era prea încântată de vremea tot mai înăbușitoare. Calupurile de unt începeau să se topească dacă nu erau învelite în frunze răcoroase de măcriș, iar oalele de smântână, ca să-și păstreze prospețimea, aveau nevoie să stea mereu în apă rece.

Moara lui Făinel se afla doar la câțiva pași de lăptărie. Numele lui de familie era Moraru, dar i se zicea „Făinel“ pentru că era mereu plin de făină, de la mustăți până la coadă.

Lui Poppy îi plăcea să se plimbe adesea pe lângă roata morii, răcorindu-se în stropii jucăuși.

